

Čestitka.

Spisal Igor.

Vida je imela jako dobro teto, teto, da ji ni kmalu enake. Kadar so zavonjale prve cvetice na njenem vrtu, vedno je poslala po Vido, rekoč, naj pride k nji, da si natrga vonjajočih cvetic.

In Vida se je precej odpravila k teti, da si natrga cvetic, saj jih je imela tako rada!

Pa teto tudi!

Kdo bi pa tudi ne imel rad take tete?

Kadar je teta kaj boljšega skuhala ali spekla, vedno je poslala Vido košček pečenke ali kolača ali potice — za poboljšek. Kadar je bil semenj, je hodila teta od prodajalca do prodajalca, pa je kupovala raznih reči za Vido. Kadar se je teta kam odpeljala po opravku ali pa kar tako za zabavo, vedno je povabila Vido, da je prisedla k nji na voz in se peljala z njo.

Ah, kako je bila lepa ta vožnja! Čila konjiča sta brzela s kolesljem tja po gladki cesti, da so drevesa in njive in travniki kar švigali mimo voza. Na vozu pa Vida in njena teta! Pa bi jo morali videti, kako je sedela Vida na tistem vozu! Tako gosposki, kakor da je kakšna grajska gospodična! In ozirala se je v desno in levo stran, češ: »Ali me vidijo ljudje, kako se vozim s teto?«

In obrnila se je k teti in ji rekla: »Jej, tetka, to ti je pa krasna vožnja!«

Kaj pa šele pozimi, ko so drčale sani po zmrzlem snegu! Vida je bila toplo zavita, da so ji gledali samo nasek in oči tjakaj v daljo po beli cesti. Drugače je tičala vsa v toplem kožuščku — vsa od petá do temena!

Ah, kako je bilo to vendar lepo!

Pa bi ne imela rada svoje tetke?

To bi bilo čisto nemogoče!

Kadar je praznovala Vida svoj god — takrat se je šele izkazala dobra teta! Dobila je od nje v dar ali novo krilce, novo čepico, nove čreveljčke, nove knjige, novo punčko — in Bog ve, kaj še vse! Same lepe, nove reči!

Vrhutega pa jo je povabila tetka popoldne na južino in pod noč na izprehod. Šli sta tja proti njivam, ko se je začelo solnce že nagibati h goram, in je zavladal hlad krog in krog. In Vida in tetka sta šli proti njivam in med njivami naprej po zelenih tleh. In tetka je kazala s prstom semintja in praviła Vidi: »To je pšenica, to rž, to so buče, to je mak, to kokolj, to regrat, to sirek...«

»Lejte si no, kaj vse ne raste na tej božji zemljici!« je vsklikala Vida.

Mamica so dopovedovali Vidi: »Glej, tetka te ima tako rada! Skrbeti moraš, da ji boš vedno hvaležna za vse, kar ti stori dobrega!«

In Vida je ponavljala: »Skrbela bom, da bom tetki vedno hvaležna za vse, kar mi stori dobrega!«

»Tako je prav!« reče mamica. »Hvaležna ji bodi in moli zanjo.«

»Hvaležna ji bom in molila bom zanjo«, je ponavljala Vida.

In kadar je prišla k teti, ji je rekla: »Tetka, jaz sem ti hvaležna!«

In tetka se ji je nasmehnila, in dobro se ji je zdelo.

In kadar je Vida odmolila večerno molitev, je vselej še pristavila: »Zdaj pa molim za tetko.«

In Bog jo je slišal, in dobro se mu je zdelo.

Pa se je bližalo Novo leto, in mamica so rekli vidi: »Vida, treba bo čestitati tetki za Novo leto! V grajskem cvetičnjaku cveto lepe cvetice. Prosila bom vrtnarja, da mi jih povije nekoliko v šopek. A ti ponesesh šopek tetki za Novo leto.«

»Da, mamica,« se razveseli Vida, »šopek ponesem tetki za Novo leto.«

»Zraven pa ji boš čestitala tako-le: 'Ljuba moja tetka! Za Novo leto ti voščim obilo sreče in zdravja! Dobri Bog naj te ohrani še mnogo let, a meni ostani še nadalje tako dobra!« pristavijo mamica.

Vida je tlesknila z rokami in dejala: »Mamica, povej mi še enkrat, kako naj čestitam tetki! Naučiti se moram vse od besede do besede, da bom prav lepo in gladko govorila.«

In res! Vida se je naučila čestitko na pamet. Prav lepo jo je znala — kakor je rekla — od besede do besede. Ali Vida je bila pametna deklica. Mislila si je: »Kaj pa, če bi čestitko pozabila, ali če bi se mi kako zmešalo, kadar bom stala pred tetko, pa bi ne mogla z govorom ni naprej, ni nazaj? To bi bilo nerodno, to bi bilo v resnici nerodno!«

Pa kaj stori Vida? — Sede za mizo, vzame papir in pero, pa napiše to-le:

Ljuba moja tetka!

Za Novo leto Ti voščim obilo sreče in zdravja!

Dobri Bog naj Te ohrani še mnogo let, a meni ostani še nadalje tako dobra!

Tvoja

Vida.

Ko napiše pismo, ga lepo zgane ter spravi v zavitek, ki ga zapečati. Zraven pa govori: »Ako bi pozabila, ali ako se mi bi zmešalo, pa podarim tetki šopek in pismo — in vse bo v redu!«

Pa je prišlo Novo leto. Mamica so Vido prav čedno umili, počesali in oblekli ter ji rekli: »Vzemi šopek, pojdi k tetki in ji čestitaj, kakor sem te naučila.«

Vida je vzela šopek, ki je bil tako lep in tako sladko dehteč. Na tihem je ponavljala čestitko. Šlo ji je gladko. Za vsak slučaj pa je vendar vzela tudi pismo s seboj... Ali pisma ji ni bilo kar nič treba. S prijaznim

nasmehom na licu, s šopkom v desnici in s pismom v levici je stala pred tetko ter ji čestitala s presrčnim, prijaznim glasom: »Ljuba moja tetka! Za Novo leto ti voščim obilo sreče in zdravja!«

»Hvala lepa, hvala lepa, moj golobček!« ji seže tetka v besedo.

A Vida se ne da motiti, temveč nadaljuje: »Dobri Bog naj te ohrani še mnogo let!«

In tetka ji zopet seže v besedo: »Hvala ti, hvala, Vidka!«

A Vida se ne da motiti, temveč nadaljuje in konča: »A meni ostani še nadalje tako dobra!«

»O, saj ti bom, moja Vidka!« reče tetka, ki so se ji že oči zasvetile v solzah. Skloni se k Vidi in jo iskreno poljubi. Vida pa ji hoče podariti šopek. Ali tetkina prijaznost jo je tako prevzela, da se je Vida vendarle zmotila: ponujala je tetki mesto šopka — pismo. Ko pa seže tetka po pismu, Vida hipoma izprevidi, da se je zmotila. Naglo skrije pismo za hrbet, a tetki ponuja šopek, rekoč: »To je zate, tetka, to je zate!«

»A za koga je pismo?« vpraša tetka.

»Pismo? — Za nikogar!« odgovori Vida.

Potem se začne od srca smejati in pove tetki, kako je vsa stvar s pismom. Potlej se je pa smejala še tetka.

Kaj se je sanjalo moji babici?

Spisal Andrej Rapč.

Umrla je ponoči moja dobra babica. Na odru je ležala, in okolo nje smo jokali njeni vnuki in donašali ji ravnokar razcvetelih cvetic. In hotela je razpeti roke, da bi nas objela, pa ni mogla. Odpreti je hotela ljubo oko, da bi nas tako smehljajoče pogledala kot prej vedno. Zaman! ...

Ležala je mrtva . . . In vse to se ji je sanjalo danes ponoči. Sedaj-le pa nam pripoveduje to-le:

Videla sem čudovit svet. Velikanska ravan se je prostirala pred mano. Vsa ta ravan pa je bila tako živa.

Majhni grobovi so bili na nji drug poleg drugega kakor lične posteljice. Na vsakem takem grobčku je gorela zlata lučca. In kako lepa drevesa so bila na tej ravnini! Po njih pa so visele tudi take lične posteljice snežnobebe, rdeče, modre . . . Vse pa so bile mehke kot svila. In po ravnini je vela mehka sapa. Vse posteljice so se zibale ob nji. V uho mi je pa zvenela sladka godba.

Aj, take še nisem čula nikdar, dasi sem že stara. Lučce po posteljah so ob tej glasbi živeje zagorele in se nagnile s svojimi zlatimi plamenčki proti grobčkom. Iztegnili so se ti plamenčki, pa nežno poljubili vrhe grobčkov. In takrat . . . Kar odprli so se vsi. Iz njih pa so pomolile krásne svoje glavice najlepše cvetice. Vsa ravan je zazvenela v mehkiem dihu vetreca. Nebo je bilo posejano z dragocenimi kameni, ki so osvitljali ravan. In nebeške zvezdice so priplavale k cvetkam, jih poljubljale in govorile z njimi.